

Επιλογή ποιημάτων από τα *Χαοτικά Ι*

τοῦ κ. Ἰάσονα Δεπούνη

Το χαος εἶναι ἀπὸ ἄρτο τῆς προθέσεως
Ἄριθμοι παραπληγικοὶ ἀπὸ ὀρθοπληξία
ἀκροάζονται τὴν ἀλαλία του
βυθοσκοποῦν τὶς ἐνοχές τους
ἢ ἁμαρτία τους εἶναι ποὺ συνεχίζουνε ἐνάρετοι
καὶ ἐπηρμένοι
Ἴσως ἡ ἄλλη ράτσα ἀριθμῶν τῆς ἄλλης γλώσσας
Ἴσως οἱ σεληνιακοὶ ἀγγίσουν τὰ σφυρὰ τῆς ἀταξίας
καὶ ξεχυθεῖ ὀρίζοντας ἀλλότροπος
ἀπὸ τ' ἀνατιναγμένο ρόδι

ENZYMΟ ΤΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΗΣ

ΦΥΣΙΚΑ και δέν καταλαβαίνεις γρῦ
 ἀπ' τοὺς λαρυγγισμοὺς τῆς ἐκθετικῆς συνάρτησης
 Τὸ ὕψιστο ἐκεῖνο σοὶ πὺν κόβει στὰ δυὸ
 τὴ χαοτικὴ ταχύτητα τοῦ κεραινοῦ
 ἀφήνοντας τοῖτσιδη τὴ θύελλα τὴν παλλακίδα του
 νὰ λυσομανᾷ στὶς χαράδρες τῆς κλίνης σου
 νὰ προπληκίζει τὴν ἀφασία τῶν ὄροσειρῶν
 κάνοντας τόπο τοῦ κώδικα γιὰ τὴν περιπολία του
 ποὺ ἀν γαγγλιοβάμων καὶ ὑγρόφιλος
 τὸν συναντήσει ὁ οἷστρος σου
 σπέρνεις εὐθύς μουσπηγέτη ἐγκληματία
 ἢ ἐκδορέα θεουργοῦ
 τὸν μόνον ἔμπειρο γιὰ τίς διηνεκεῖς αἱρέσεις
 καὶ τ' ἄλλα ἐκκρίματα τοῦ Παραδείσου.

ΑΦΟΒΙΕΣ ΤΗΣ ΓΕΝΕΤΙΚΗΣ

ΠΥΡΟΒΑΤΗΣ ναι βετεράνος ναι
 μὰ δὲν πατάς τὸ ναρκοπέδιό της.
 Χρόνε τὸ μεγαλεῖο σου!
 Ἦ καμπύλη σου ἀπὸ βατράχι ἴσαμε ἄλλη ναι...
 ὁμως τὴν ὕδρα λέω κόρη τῆς Λέρνας
 καὶ τετράκλωνη
 μ' ὄλη τὴ λάβρα σου δὲν τὴ μεθάς
 νὰ σοῦ δοθεῖ
 τὴ διπλοέλικη νουκλεϊκὴ τετράδα λέω
 ποὺ ἀναπαράγεται
 καὶ σὲ γλευάζει
 καὶ λυσσᾶς
 Κρόνιε παππού ἐδά 'ναι ποὺ ἔσπασες
 δὲν σοῦ περνᾶ μ' αὐτὴν δικέ μου
 κιτρινιάρη...
 Κανένα πέρασμα λοιπὸν ἐπέκεινα τοῦ ἐλαχίστου
 ἀνάμεσα στὰ ἐλάχιστα
 ὦ γεωμετρία αἷμα ποὺ στάζεις ἀπ' τ' ἀρμόνια
 σῶσε...

Η ΑΚΑΤΑΜΑΧΗΤΗ ΑΒΕΒΑΙΟΤΗΤΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΛΑΜΨΗ ΤΟΥ ΘΥΣΙΑΣΜΕΝΟΥ ΤΩΝ ΑΝΕΜΩΝ
σᾶς μιλῶ τοῦ ἐκ Βακχῶν.

Ἐρένα καταπίνει αἷμα

εἶναι ὥρα νὰ στοιχειώσω σύνταγμα

Οἱ θεοὶ ἐκλιπαροῦν γιὰ μέθη

Μιά ρώγα σύννεφο καὶ φύγαμε

ὦ Μητέρα... Μήτις Ἄγαυή Κλυταιμνήστρα

Ἰσαμε κλισιοσκόπιο ἐρωτική

Σφαδάζει ὁ ὑπεράριθμος μαστός

Στὸ κενὸ πλέει ἀκαταμάχητη ἡ ἀβεβαιότητα

Ρῶτα την λοιπὸν τῆ λέξη ποῦθε ἦρθε τη

ρῶτα την γιὰ τὰ γονικά της

γιὰ τὴν ἀντάρα γύρω της καὶ γιὰ τὸ δίχτυ

ποῦ ρίχνει καταπάνω του τοῦ λογομάχου

καὶ τὸν σωριάζει

Καὶ γιὰ τὴν τριαινὰ της ὕστερα

ποῦ χώνει στὰ σπλάχνα του

—καταγῆς ἔδειξε ὁ ἀντίχειρας τοῦ Καίσαρα—

Καὶ τοῦ ἀνασπᾶ τὸ ἐπ' ἄπειρον ἦπαρ

τὸν αἰμοσταγὴ Διόνυσο

ὦ ἡ μανία τῶν μαινάδων τότε...

Καὶ τὸν σπαράζουν τὸν προναζωραῖο κέλητα

τὸν ἀπὸ ἀνέμων εὐριπο

καὶ πέφτουνε οἱ Πύλες

κι ὀρμάει ἡ Παραλογία

ἄπληστη ναυαρχίδα τῆς φλότας τῶν ὀνείρων.

1996

ΤΟ ΑΡΡΗΤΟ ΕΙΝΑΙ ΑΒΑΡΕΣ

ΚΙ ΑΙΦΝΗΣ τὸ ἄρρητο μιά σαστισμένη σαύρα
 πάνω σέ ξερολιθιά
 στὰ ἐσώρουχα τοῦ καταρράχτη
 στὴν ἀυπνία τοῦ κροταλία
 στὴν ἀφράτη γεωμετρία τῶν φράκταλς

Σκαριὰ σχημάτων στήνουνε τὸν χῶρο
 ὁ χρόνος εἶναι ἠχοβλεψίας αἰρεσιουργός
 ἢ ἀπόχη του δὲν πιάνει τὸ ἄρρητο
 οὔτε τὴ μάζα του ποὺ δὲν ἀλλάζει σὲ ἐνέργεια
 κι ἄς πᾶει νὰ τὴν ξεσέρνει τὸ ἅγιο φῶς τοῦ Ἄλμπερτ

Τὰ νετρίνα δὲν ἔχουν τίποτα ποὺ νὰ μετριέται
 τὸ μόνο ποὺ μποροῦν εἶναι ποὺ καταδιώκουν τ' ὄνομά τους
 οἱ πλανῆτες νὰ ψήνουνται στὸ ἐρυσίπελας
 τὸ ἀνθηρὸ ἐκτόπλασμα τοῦ ἐγῶ
 νὰ πέφτει σὲ πληθυντικούς ἐγείς ἐγῶν
 κι ὁ λαμπαδίας βῆμα χήνας στὸ λιθόστρωτο

ἜΩ ἄγρια νοημοσύνη τοῦ Χάους
 τὰ ὄρια τὰ ὄρια
 τὸ ἄνευ.

